

זוהר היומי

זוהר שמות – דף קמ"ד ע"א

פרשת תרומה

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (קמ"ג ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

דא, ואמרה שלמה ברוח קדשא.

תרגום לעברית

היום שהתגלתה השירה הזו, באותו יום ירדה שכינה לארץ, שכתוב (מלכים א ח) ולא יכלו הכהנים לעמד לשירת וגו'. מה הטעם? משום כי מלא כבוד ה' את בית ה'. באותו יום ממש התגלתה התשפחת הזאת, ואמר אותה שלמה ברוח הקדש.

טקסט הזוהר

תושבחתא דשירתא דא, איהי כללא דכל אורייתא. כללא דכל עובדא דבראשית, כללא דרזא דאבהז, כללא דגלותא דמצרים. וכד נפקו ישראל ממצרים. ותושבחתא דימא. כללא דיו"ד אמירן. וקיומא דהר סיני. וכד אזלו ישראל במדברא, עד דעאלו לארעא, ואתבני בי מקדשא. כללא דעטורא דשמא קדישא עלאה, ברחימו ובחדוה. כללא דגלותהון דישראל ביני עממא, ופורקנא דלהון. כללא דתחיית המתים, עד יומא דאיהי שבת ליג'. מאי דהנה, ומאי דהוי, ומאי דזמין למיהוי, לבתר ביומא שביעאה, כד יהא שבת ליג', כללא איהו בפשיר השירים.

תִּשְׁבַּחַת הַשִּׁירָה הַזֹּאת הִיא כָּלֵל שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה. הַכָּלֵל שֶׁל כָּל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. הַכָּלֵל שֶׁל סוּד הָאֲבוֹת. הַכָּלֵל שֶׁל גְּלוּת מִצְרַיִם, וּכְשִׁיצְאוֹ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְתִשְׁבַּחַת הַיָּם. הַכָּלֵל שֶׁל יו"ד אֲמִירוֹת וְקִיּוּם שֶׁל הַר סִינַי. וּכְשֶׁהֲלָכוּ יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר, עַד שֶׁנִּכְנְסוּ לָאָרֶץ וּנְבִנְהָ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. הַכָּלֵל שֶׁל עֶטוּר הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן בְּאַהֲבָה וְשִׂמְחָה. הַכָּלֵל שֶׁל גְּלוּת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעַמִּים וְהַגָּאֵלָה שָׁלָהֶם. הַכָּלֵל שֶׁל תַּחֲתֵת הַמַּתִּים, עַד לַיּוֹם שֶׁהוּא שַׁבָּת לַה'. מָה שֶׁהָיָה, וּמָה שֶׁיִּהְיֶה, וּמָה שֶׁעָתִיד לִהְיוֹת אַחֵר הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, כְּשֶׁתִּהְיֶה שַׁבָּת לַה', הַכָּל נִמְצָא בְּשִׁיר הַשִּׁירִים.

טקסט הזהור

וְעַל דָּא תַּנִּינֵן, כָּל מֵאֵן דְּאַפִּיק פְּסוּקָא דְּשִׁיר הַשִּׁירִים, וְאָמַר לִיה בְּכִי מִשְׁתִּיא. אוֹרִייתָא אִיהִי חֲגִירַת שָׁק, וְסִלְקָא לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאָמְרָה קַמִּיָּה, עֲבָדוּ לִי בְּנֵיהּ מְחוּד בְּכִי מִשְׁתִּיא. וְדַאי אוֹרִייתָא סִלְקַת וְקֹאמְרַת הָכִי, בְּגִין דָּא אֲצִטְרִיךְ לְנִטְרָא, וְלִסְלְקָא עֲטָרָא עַל רִישִׁיה דְּבַר נָשׁ, כָּל מְלָה וּמְלָה דְּשִׁיר הַשִּׁירִים.

תרגום לעברית

וְעַל זֶה שְׁנִינֵנו, כָּל מִי שֶׁמוֹצִיא פְּסוּק שֶׁל שִׁיר הַשִּׁירִים וְאָמַר אוֹתוֹ בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה, הַתּוֹרָה חוֹגֶרֶת שָׁק, וְעוֹלָה לְקֹדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְאֹמְרַת לְפָנָיו: עֲשׂו אוֹתִי בְּנֵיהּ צְחוּק בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה. וְדַאי שֶׁתּוֹרָה עוֹלָה וְאֹמְרַת כֹּה. וְלָכֵן צְרִיךְ לְשַׁמֵּר וּלְהַעֲלוֹת עֲטָרָה עַל רֹאשׁ הָאָדָם כָּל דָּבָר וְדָבָר שֶׁל שִׁיר הַשִּׁירִים.

טקסט הזהור

וְאִי תִּימָא אֲמַאי אִיהִי בֵּין הַכְּתוּבִים, הָכִי הוּא וְדַאי, בְּגִין דְּאִיהוּ שִׁיר תּוֹשְׁבַּחְתָּא דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, קָא מִתְעַטְרָא לְעִילָא. וּבְגִין כֹּה, כָּל תּוֹשְׁבַּחְתָּא דְּעִלָּמָא, לָא סִלְקָא רְעוּתָא לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּתוֹשְׁבַּחְתָּא דָּא.

ואם תאמר, למה הוא בין הכתובים? - כך זה ודאי, משום שהוא שיר תשבחתה של כנסת ישראל שמתעטרת למעלה. ולכן כל התשבחות שבעולם לא מעלות רצון לקדוש-ברוך-הוא כמו התשבחת ה את.

טקסט הזוהר

הכי אוליפנא, שיר, חד. השירים, תרין. אשר, הא תלת. ורזא דא, דאיתיהיב כוס של ברכה ואתנטיל בין ימינא ושמאלא. וכלא אתער לגבי מלכא דשלמא דיליה. ובהאי אסתלק רעותא לעילא לעילא ברזא דאין סוף. רתיכא קדישא הכא אשתכח. דהא אבהן אינון רתיכא, דוד מלכא אתחבר עמהון, אינון ארבע רזא דרתיכא קדישא עלאה. ובגין כה, ארבע תיבין בהאי קרא קדמאה, רזא דרתיכא קדישא שלימתא.

תרגום לעברית

כך למדנו: שיר - אחד. השירים - שנים. אשר - הרי שלשה. וסוד זה - שנתנה כוס של ברכה ונטלת בין ימין ושמאל. והכל מתעורר למלך שהשלום שלו. ובזה עולה רצון למעלה למעלה בסוד האין סוף. כאן נמצאת מרכבה קדושה, שהרי האבות הם המרכבה, ודוד המלך מתחבר עמם, והם ארבעה, סוד המרכבה הקדושה העליונה (חכמה בינה תפארת ומלכות, או חסד גבורה תפארת ומלכות). ולכן ארבע תבות בפסוק הראשון הזה, סוד המרכבה הקדושה השלמה.

טקסט הזוהר

תו רזא דא, שיר: דא רזא דדוד מלכא, דאיהו רזא לסלקא בשיר. השירים: אלין אבהן, רזא דממנו רברבן, רתיכא שלימתא כדקא יאות. אשר לשלמה: רזא מאן דרכיב על רתיכא שלימתא דא.

עוד סוד זה, שיר - זה סוד של דוד המלך, שהוא סוד לעלות בשיר. השירים - אלו האבות, סוד הממנים הגדולים, מרפכה שלמה כראוי. אשר לשלמה - סוד מי שרוכב על המרפכה השלמה הזו.

טקסט הזוהר

ובהאי קרא אשתכח שלימו דרזא, מן (ויצא קנ"ג ע"ב) העולם ועד העולם, רזא דכל מהימנותא. וכלא איהו רתיכא שלימתא למאן דידיע, ולמאן דלא אתידע, ולית מאן דקאים למנדע ביה. ועל דא אתמר האי קרא בד' תיבין, רזא דרתיכא שלימתא מכל סטריין. מכאן ולהלאה, רזא לחכימין אתמסר.

תרגום לעברית

ובפסוק הזה נמצאת שלמות של הסוד מן העולם ועד העולם, הסוד של כל האמונה. והכל הוא מרפכה שלמה למי שידע ולמי שלא נודע, ואין מי שעומד לדעת בו. ולכן נאמר הפסוק הזה בארבע תבות, סוד המרפכה השלמה מכל הצדדים. מכאן ולהלאה נמסר הסוד לחכמים.

טקסט הזוהר

ותו אית ביה רזא פנימאה, דתנינן, מאן דחמי ענבין בחלמיה, אי חיורין אינון טבין. אוכמין, בזמן טבין, דלא בזמן צריכין רחמי. מאי שנא חיורי, ומאי שנא אוכמי, ומאי שנא בזמן, ומאי שנא דלא בזמן. ותו, תנינן אכלן לאינון אוכמי, מובטח ליה דהוא בן עלמא דאתי, אמאי.

תרגום לעברית

ועוד יש בו סוד פנימי, ששנינו, מי שרואה ענבים בחלום, אם לבנים - הם טובים. אם שחורים - בזמן טובים, שלא בזמן צריכים רחמים. מה שונה בלבנים, ומה שונה שחורים, ומה שונה בזמן, ומה שונה שלא בזמן? ועוד שנינו, אכל את אותם שחורים

טקסט הזהיר

אֵלָא תַנִּינָן, אֵילָנָא דְחָב בֵּיה אָדָם קַדְמָאָה, עֲנָבִין הוּוּ, דְכָתִיב, (דברים לכ) עֲנַבְמוּ עֲנָבִי רוּשׁ. וְאֵלִין אֵינוּן עֲנָבִין אוֹכְמִין, בְּגִין דְאִית עֲנָבִין אוֹכְמִין, וְאִית עֲנָבִין חוֹרִין. חוֹרִין טָבִין, דְהָא מְסִטָר דְחַיִּי אֵינוּן. אוֹכְמִין צְרִיכִין רַחֲמִי, דְהָא מְסִטָרָא דְמוֹתָא אֵינוּן. בְּזִמְנָן טָבִין, מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְבְּזִמְנָא דְחוֹרִי שְׁלִטָן, כֻּלָּא אֲתַבְּסָם, דְהָא בְּהָהוּא זִמְנָא כֻּלָּא אֲצִטְרִיךְ לְתַקוּנָא, וְכֻלָּא אִיהוּ שְׁפִיר, וְכֻלָּא תַקוּנָא חָדָא, אוֹכְמָא וְחוֹרָא. וּבְזִמְנָא דְחוֹרִי לֹא שְׁלִטָאן, וְאוֹכְמִי אֲתַחְזוּן, לְמִינְדַע דְהָא בְּדִינָא דְמוֹתָא סְלִיק, וְאֲצִטְרִיךְ רַחֲמִי, דְהָא אֵילָנָא דְחָב בֵּיה אָדָם קַדְמָאָה, וְגָרִים מוֹתָא לִיה וּלְכָל עֲלָמָא חָמָא.

תרגום לעברית

אֵלָא שְׁנִינוּ, הָעֵץ שֶׁחָטָא בּוֹ אָדָם הָרִאשׁוֹן, עֲנָבִים הָיָה, שֶׁכָּתוּב (דברים לכ) עֲנַבְמוּ עֲנָבִי רוּשׁ, וְאֵלָה הֵם עֲנָבִים שְׁחָרִים, מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ עֲנָבִים שְׁחָרִים וְיֵשׁ עֲנָבִים לְבָנִים. הַלְבָנִים טוֹבִים, שֶׁהָרִי הֵם מֵצֵד הַחַיִּים. שְׁחָרִים צְרִיכִים רַחֲמִים, שֶׁהָרִי הֵם מֵצֵד הַמּוֹת. בְּזִמְנָם טוֹבִים, מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבְּזִמְנָן שֶׁהַלְבָנִים שׁוֹלְטִים, הַכֹּל מִתְבַּשֵּׂם, שֶׁהָרִי בָאוּתוֹ זִמְנָן הַכֹּל צְרִיךְ תַקוּן, וְהַכֹּל הוּא יָפֵה, וְהַכֹּל תַקוּן אֶחָד, שְׁחָר וְלָבָן. וּבְזִמְנָן שֶׁהַלְבָנִים לֹא שׁוֹלְטִים וְנִרְאִים שְׁחָרִים, יֵשׁ לְדַעַת שֶׁהָרִי בְּדִין הַמּוֹת עוֹלָה, וְצְרִיךְ רַחֲמִים, שֶׁהָרִי הָעֵץ שֶׁבּוֹ חָטָא אָדָם הָרִאשׁוֹן וְגָרִם מוֹת לּוֹ וּלְכָל הָעוֹלָם הוּא רָאָה.

◆ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (קמ"ד ע"ב) ◆

טקסט הזהיר

הָכָא אִית לְאַסְתִּכְלָא, וְאִי לָאו דְמַר הָכָא, לֹא אֵימָא. תַנִּינָן דְעֲלָמָא דָא, אִיהוּ כְּגוּוּנָא דְעֲלָמָא דְלַעִילָא, וְעֲלָמָא דְלַעִילָא כָּל מַה דְהִהוּ בְּהָאִי עֲלָמָא, הָכִי אִיהוּ לַעִילָא, אִי נַחֲשׁ גָרִים מוֹתָא לְאָדָם לְתַתָּא, לַעִילָא אֲמָאִי.

כאן יש להתבונן, ואם מורי לא כאן - לא אמר. שנינו שהעולם הזה הוא כמו העולם
שלמעלה, והעולם שלמעלה - כל מה שישנו בעולם הזה, כך זה למעלה. אם הנחש
גרם מות לאדם למטה, אז למה למעלה? אם תאמר (עוד) לאשה (למטה), שבגלל
הנחש נגרע האור, שהרי לפעמים הלבנה גורעת אורה ובאותו זמן היא מטה, הזכר
למה? שאם נאמר שהלבנה מטה בעטיו של נחש בגריעת האור, הרי שנינו שזה לא
היה משום הנחש, אלא שאמרה הלבנה לפני הקדוש ברוך הוא וכו'. הרי לא משום
הנחש זה היה. ואם תאמר שבעלה כך הוא - חס וחלילה שגריעות היתה למעלה.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס - שימוש לא מסחרי - שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.